

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

7 май 1997 година*

„Регламент (ЕИО) № 2081/92 относно защитата на географските указания и наименованията за произход на земеделските и хранителни продукти – Членове 30 и 36 от Договора за ЕО – Национално законодателство за употребата на описанието на „планински“ за земеделските и хранителни продукти”

По съединени дела С-321/94, Д-322/94, Д-323/94 и Д-324/94

с предмет преюдициално запитване отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕО от страна на Cour de Cassation (Франция) по производството, висящо пред този съд между

Jacques Pistre(С-321/94),

Michele Barthes(С-322/94),

Yves Milhau (С-323/94) и

Didier Oberti (С-324/94)

относно тълкуването на член 2 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 г. относно защитата на географските указания и наименованията за произход на земеделските и хранителни продукти (ОВ 1992 г., L 208, стр. 1) и на членове 30 и 36 от Договора за ЕО,

СЪДЪТ (пети състав),

в състав: г-н J. C. Moitinho de Almeida, председател, г-н C. Gulmann (докладчик), г-н D.A.O. Edward, г-н J-P. Puissechot и г-н M. Wathelet, съдии,

генерален адвокат: г-н F.G. Jacobs

секретар: г-жа L. Hewlett, администратор,

като има предвид становищата, представени:

- за г-жа Michele Barthes и за г-н Jacques Pistre, г-н Yves Milhau и г-н Didier Oberti от г-жа Véronique Jeannin, от адвокатската колегия на Париж,

- за френското правителство от г-жа Edwige Belliard, заместник-директор в правната дирекция на Министерството на външните работи, и г-н Philippe Martinet, секретар външните работи в същата дирекция, в качеството на представители,

* Език на производството: френски.

- за гръцкото правителство от г-н Fokion Georgakopoulos, заместник правен съветник в държавния правен съвет, г-жа Christina Sitara, адвокат в Държавния правен съвет, и г-жа Sofia Chala, специален академичен съветник към специалния отдел по спорни общностни въпроси на Министерство на външните работи, в качеството на представители,

- за италианското правителство от професор г-н Umberto Leanza, ръководител на отдела за спорни дипломатически въпроси към Министерство на външните работи, в качеството на представител, подпомаган от г-н Ivo Braguglia, Avvocato dello Stato,

- за Комисията на Европейските общности от г-н José Luis Iglesias Buhigues, правен съветник и г-н Jean-François Pasquier, национален държавен служител, командирован към правната ѝ служба, в качеството на представители,

като има предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на г-жа Michele Barthes и г-н Jacques Pistre, г-н Yves Milhau и г-н Didier Oberti, на френското и гръцкото правителство и на Комисията, на съдебното заседание от 13 юни 1996 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 24 октомври 1996 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Решения от 3 октомври 1994 г., получени в Съда на 9 декември 1994 г., Cour de Cassation (Касационен съд) е отправил до Съда преюдициално запитване на основание член 177 от Договора за ЕО относно тълкуването на член 2 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 г. относно защитата на географските указания и наименованията за произход на земеделските и хранителни продукти (ОВ 1992 г., L 208, стр. 1) и членове 30 и 36 от Договора за ЕО.

2. Този въпрос е бил повдигнат по време на производството заведено срещу г-жа Michèle Barthes и г-н Jacques Pistre, г-н Yves Milhau и г-н Didier Oberti (наричани по-нататък „ответниците“) за използване на етикети, които могат да заблудят потребителите по отношение на качествата или произхода на продуктите.

3. Ответниците са френски граждани, управляващи дружества в Lacaune в департамента Tarn във Франция, които произвеждат и продават консервирани хранителни продукти. Те са наказателно преследвани, защото са търгували през 1991 г., приготвени месни продукти с етикет, на който се появяват описанията dénominations „планински“ montagne; планинска земя или „Monts de Lacaune“, когато е трябвало да имат разрешение да упоменават във връзка с тези продукти специфични планински региони, както изисква член 34 от Закон № 85-30 от 9 януари 1985 г., за развитието и закрилата на планинските региони (Journal Officiel de la République Française (JORF) от 10 януари 1985 г., стр. 320, наричан

по-нататък „Закон № 85-30”) и Декрет № 88-194 от 26 февруари 1988 г., определящ условията за използване на хранителните и земеделски продукти с наименование за произход „планински” земеделски продукти и храни (JORF от 27 февруари 1988 г., стр. 2747, наричан по-нататък „Декрет № 88-194”).

4. С Решения от 26 май 1992 г., Tribunal de police de Castres, оправдава ответниците на основание, че законодателството, свързано с наименованието за произход „планински”, противоречи на принципа на свободно движение на стоки, уреден в Договора за ЕИО, и че това законодателство не може да се приложи дори спрямо национални производители поради риска от обратна дискриминация.

5. С жалба на прокурора Court of Appeal, Toulouse отменя решението на съда в Castres и намира ответниците за виновни. Те са осъдени да заплатят различни по размер глоби. Съдът в Toulouse приема, че въпросните разпоредби, които разрешават използването на наименования, производни на думата „планина”, само за някои национални изделия, предназначени да гарантират интересите на производителите срещу нелоялна конкуренция, както и да защитават потребителите срещу наименования, които са в състояние да ги заблудят, не могат да препятстват вноса, независимо от различното третиране, до което водят, на националните и вносните изделия.

6. Ответниците подават касационна жалба против решенията. Пред Cour de Cassation те твърдят по-специално, че като изискват административно разрешение преди изделията да бъдат пуснати в продажба, въпросните разпоредби съставляват мерки, чиито последици са равносилни на количествени ограничения на търговията между държавите-членки в противоречие с членове 30 и 36 от Договора.

7. В актовете за препращане Cour de Cassation разяснява, че съответните разпоредби от Закон № 85-30 и Декрет № 88-194 предвиждат, че „планинските региони” включват хълмисти региони, региони със склонове с определен ъгъл и региони с надморска височина над 100 метра в отвъдморските територии, както и че тези разпоредби включват значителни отклонения от изискването производствените процеси да бъдат местни, като разрешават по-специално основната суровина, от която е съставено изделието, да произхожда извън географския регион или като разрешават изделието да бъде отчасти произведено извън региона.

8. Cour de Cassation също се позовава на Регламент № 2081/92 и посочва, че той влиза в сила на 26 юли 1993 г., и ограничава защитата на наименованията за произход до изделия, които произхождат в определен регион, притежават специфично качество или други характерни белези за географски произход и тяхното производство се извършва в региона, като въвежда по-специална процедура за одобрение на съществуващите наименования от Общността.

9. Имайки предвид така възникналия въпрос относно съвместимостта на Закон № 85-30 и Декрет № 88-194 с разпоредбите на Регламент № 2081/92, който изглежда по-ограничаващ, Cour de Cassation спира производството и отправя до Съда следния преюдициален въпрос:

„Дали съчетанието от разпоредбите на членове 30 и 36 от Договора за ЕО и член 2 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 г., препятстват прилагането на националния закон, а именно приетия Закон № 85-30 от 9 януари 1985 г., и постановлението за неговото прилагане, а именно Постановление № 88-194 от 26 февруари 1988 г.?”

10. В отговор на този въпрос, след преглед на основните разпоредби от националното законодателство, на първо място следва да се разгледа тълкуването на Регламент № 2081/92. Макар този Регламент да влиза в сила след събитията, дали повод за главното наказателното производство, той би могъл да се отрази върху изхода от него поради наличието на принципа във френското национално право, че на новия по-благоприятен за ответника закон, приет и влязъл в сила след събитията, станали повод за наказателно преследване, следва да се предаде обратно действие. Ако се окаже, че Регламент № 2081/92 не препятства прилагането на въпросното национално законодателство по главното производство, тогава ще бъде необходимо да се определи дали членове 30 и 36 от Договора препятстват неговото прилагане.

Разглежданото национално законодателство

11. Съгласно член 1 от Закон № 85-30 „планинските региони съставлява единна географска, стопанска и социална общност, чиито терен, климат, природни и културни ресурси изискват очертаването и прилагането на специфична политика за развитие, планиране и защита...”. Законът предвижда различни мерки в това отношение, включително защита на описанието „планински”.

12. Членове 3 и 4 от Закон № 85-30 определят понятието „планински региони”. Член 3 предвижда:

„Планинските региони се характеризират със значителни неудобства, които правят условията за живот по-трудни и ограничават осъществяването на някои стопански дейности. Те включват в същинската територия на Франция общини или части от общини, характеризиращи се със значително ограничаване на възможностите за използване и съществено увеличаване на разходите за обработка на земята в резултат от:

i) съществуването поради надморската височина на трудни климатични условия, водещи до съществено съкращаване на сезона, подходящ за отглеждане на посеви; или

ii) наличието на по-ниска надморска височина в по-голямата част от региона на стръмни склонове, правещи механизацията невъзможна или изискващи използването на много скъпо специално оборудване; или

iii) съчетание и от двата посочени фактора, когато мащабите на неудобствата, предизвикани от всеки един от тях разгледан поотделно, са по-слабо забележими; в този случай неудобството, предизвикано от съчетанието на фактори следва да е еквивалентно да това, възникващо при ситуациите, упоменати в точки i) и ii) по-горе.

Всеки регион се определя с междуведомствена заповед.”

13. Член 4 дава определение за „планински региони” в отвъдморските територии.

14. Член 34, който е в раздел IV на дял III на Закона, посветен на развитието на качествени земеделски продукти и храни, предвижда в редакцията си, приложима към съответния момент:

„Наименованията за „планински” произход и географските наименования, специфични за планинските региони по смисъла на Закона, като наименования на планински масиви, върхове, долини, общини или департаменти, са обект на защита. Такива наименования и наименования могат да се използват по отношение на всеки продукт, пуснат на пазара, единствено съобразно условия, определени с декрет, приет след допитване до Държавния съвет и изслушване на становищата на представителни търговски организации по въпросите, касаещи сертифицирането на качеството. Декретът определя по-специално методите за производство, мястото на производство и произхода на суровините, като дава разрешение за използването на упоменатите по-горе географски наименования.”

15. Декрет № 88-194 определя условията, на които продуктите, суровините и методите за производство трябва да отговарят, за да станат годни за прилагането на наименования, свързани с планини или с определен географски регион.

16. Съгласно член 2 от декрета географският регион на производство, животновъдство, угодяване, клане, подготовка, производство, рафиниране и опаковане на въпросните изделия, както и мястото на произход на суровините, използване при направата на преработени продукти, следва да се намират в планинските региони, определени в съответствие с условията, утвърдени в членове 3 и 4 от Закона.

17. Член 3 от Декрет № 88-194 въвежда изключения от член 2. Те водят до неприлагане на изискването суровините да произхождат от планински региони за онези от тях, които по естествени причини не се произвеждат в тези региони, като мястото на клането на животни, използвани в производството на преработени месни продукти, мястото на клане и опаковане на продаваното в пряко състояние месо не следва да се намират в планински региони, отговарящи на определението в членове 3 и 4 от Закон № 85-30.

18. Съгласно член 4 от Декрет № 88-194 въпросните продукти и изделия трябва да се произвеждат, подготвят или изработват в съответствие с производствени методи, определени със съвместни заповеди на Министъра на земеделието и Министъра по въпросите на потреблението след получаване на становище от Националната комисия по етикетирание и Регионалните комисии за качеството на хранителните продукти.

19. Член 5 от Декрет № 88-194 предвижда: „Разрешението за използване на наименованието „планински произход” или специфично географско

наименование, свързано с планинските региони, се предоставя посредством съвместна заповед на Министъра на земеделието и Министъра по въпросите на потреблението след получаване на становищата на Регионалната комисия за качеството на хранителните продукти.” Той предвижда по-нататък, че „ползващото се от разрешението лице поставя разграничителен знак върху своите продукти и изделия по спецификация на министъра на земеделието”.

20. Участниците в производството пред Съда и по-специално ответниците, френското правителство и Комисията представят становища относно начина на характеризиране на въпросното национално законодателство.

21. Ответниците посочват, че условията, на които трябва да отговаря използването на описанието „планински”, са твърде неясни и гъвкави, за да се разглежда това описание като географско наименование по смисъла на член 2 от Регламент № 2081/92. Описанието не се подкрепя от присъщите качества на продуктите и изделията; то е просто информативно, като се отнася до географска особеност, характеризираща се с по-голяма или малка надморска височина. Понятието е изцяло описателно, родово и неопределено. Ответниците добавят, че реалната цел на националното законодателство е да осигури пазар за продуктите и изделията от планинските региони, като им предостави известна защита посредством по-изискано наименование.

22. Френското правителство твърди, че описанието „планински” в по-голяма степен наподобява описание на качеството, отколкото наименование за произход. Целта и доста строгите условия, отнасящи се до подготвянето и производството на храни, върху етикетите на които може да се поставя думата „планински”, показват целта на закона, която е да гарантира пред потребителя чрез използването на тази дума, че някои изисквания относно качеството на продуктите и изделията са били изпълнени. Целта на условията, закрепени в член 2 от Декрет № 88-194, е по-специално да предоставят на потребителя увереност, че продукт или изделие, върху който е поставено описанието „планински”, наистина се отличава с качествата, които потребителят свързва с продуктите и изделията, произхождащи от планинските региони. По тази причина националното законодателство предоставя разрешение за използването на описанието в зависимост от присъщите характеристики на продуктите и изделията. Всъщност става дума за уредба, предназначена да осигури получаването на точна информация от потребителите и което същевременно се стреми да насърчава продукцията от планинските региони.

23. Комисията в основни линии възприема същото становище относно националния закон както това на френското правителство. Тя счита, че описанието „планински” може да се наподобява на просто наименование за произход, което предвид разпоредбите на Декрет № 88-194 съставлява етикет за качество, чиято цел е да насърчава продуктите и изделията от планинските региони, тъй като произходът от този род увеличава привлекателността на продукт или изделие за потребителите.

Регламент № 2081/92

24. Тъй като националният съд повдига въпроса дали регламентът пречатства прилагането на национален закон като разглеждания в тези случаи, следва да се разгледат предназначението и основните разпоредби на регламента.

25. Седмо и девето съображение от Регламент № 2081/92 предвиждат:

- ... налице е многообразие по отношение на националните практики за прилагането на регистрираните наименования за произход и географските наименования; ...наличието на норми на Общността за защита ще даде възможност да се разработят географски наименования и наименования за произход, чрез въвеждането на единен подход, подобна уредба ще осигури лоялна конкуренция между производителите на продукти и изделия, носещи наименования и ще укрепи доверието на потребителите в продуктите и изделията;

- ... обхватът на този Регламент се свежда до някои земеделски продукти, изделия и храни, за които е налице връзка между характеристиките на продукта или храната и географския произход; ...така очерганият обхват обаче е възможно да се разшири с цел включване на други продукти, изделия или храни.

26. Член 2, параграф 2 от Регламент № 2081/92 предвижда:

„а) наименование за произход: означава името на регион или специфично място, или в изключителни случаи страна, използвани за описание на земеделски или хранителен продукт:

- произхождащ от този регион, специфично място или страна, и

- чието качество или характеристики са съществено или изключително дължащи се на особена географска среда с присъщите ѝ природни и човешки фактори и чието производство, преработка и подготовка се извършват в определената географска област;

б) географско указание: означава името на регион, специфично място, или в изключителни случаи страна, използвани за описание на земеделски или хранителен продукт:

- произхождащ от този регион, специфично място или страна и

- който притежава специфично качество, репутация или други характеристики, може да бъде отнесено към този географски произход, и чието производство и/или преработка и/или подготовка се извършват в определената географска област.”

27. Член 4, параграф 1 от Регламент № 2081/92 предвижда: „За да може да се ползва от защитено наименование за произход (ЗНП) или защитено географско наименование (ЗГУ) един земеделски или хранителен продукт трябва да съответства на спецификацията”. Съгласно член 4, параграф 2 продуктовата спецификация следва по-специално да включва „данните, отразяващи връзката с

географската среда или географския произход по смисъла на член 2, параграф 2, букви а) или б), в зависимост от това коя от буквите намира приложение”.

28. Член 8 от регламента предвижда: „Наименованията за ЗНП, ЗГУ или еквивалентни, традиционни, национални наименования могат да се поставят само върху земеделски продукти и храни, които са в съответствие с настоящия регламент”.

29. Член 13 предвижда, че регистрираните от Комисията наименования, следва да се защитават от, *inter alia*, прякото или косвено търговско използване на регистрирано наименование по отношение на продукти, които не са обхванати от регистрацията, доколкото тези продукти са сравними с продуктите, регистрирани под това наименование или доколкото употребата на наименованието позволява да се експлоатира репутацията на защитеното наименование.

30. Член 13, параграф 2 предвижда, че при спазването на определени условия държавите-членки могат да поддържат национални мерки, разрешаващи им използването на изразите, посочени в параграф 1, буква б) за период от не повече от пет години след датата на публикуване на настоящия регламент.

31. В съответствие с това от Регламент 2081/92 става ясно, че защитата на наименованията за произход и географските наименования предполага регистрация, която на свой ред изисква въпросните продукти да изпълняват условията, посочени в регламента и по-специално свързаните с пряката връзка между качеството или характеристиките на продукта, за който се иска разрешение, и неговия специфичен географски произход.

32. Участниците в производството пред Съда отбелязват, че разглежданото национално законодателство в рамките на главното производство, не изисква разрешението за използването на описанието „планински” да бъде в такава връзка, поради което наименованията, които то защитава, не отговарят на никое от определенията, съдържащи се в член 2 от Регламент № 2081/92.

33. Според ответниците отгук следва, че регламентът препятства прилагането на националното законодателство. По тяхно мнение държавата-членка не може да позволява повече използването по отношение на даден продукт или изделие на наименование за произход, което не е разрешено съгласно регламента.

34. Френското правителство и Комисията, от друга страна, считат, че ако законодателство, като разглежданото в главното производство, попада извън приложното поле на Регламент № 2081/92, то не е в противоречие с него.

35. Във връзка с тези аргументи следва да се изтъкне, че националното законодателство, разглеждано в главното производство, което въвежда условия относно използването по отношение на земеделски продукти и храни на описанието „планински”, не може да се разглежда като обхващащо наименование за произход или географско наименование по смисъла на Регламент № 2081/92. Описанието, „планински” е доста общо по характер и преминава отвъд националните граници, а според член 2 от Регламент №

2081/92 е необходима пряка връзка между качеството или характеристиките на продукта и неговия специфичен географски произход.

36. Описанието „планински” в по-общ план не е и наименование за произход съгласно определението на Съда в практиката му по членове 30 и 36 от Договора. Съгласно съдебната практика наименованието за произход има за цел да осведоми потребителя, че продуктът, който го носи, произхожда от определено място, регион или държава (Решение по дело C-3/91 Exportur от 10 ноември 1992 г., Recueil стр. I-5529, точка 11).

37. При тези обстоятелства, както посочват френското правителство и Комисията, разглежданият национален закон в рамките на главното производство, който само предоставя обща защита на описанието, което извиква в съзнанието на потребителя качествата, свързани по абстрактен начин с планинския произход на въпросните продукти, е твърде отдалечено от същинския предмет на Регламент № 2081/92, поради което последният не може да препятства прилагането му.

38. В това отношение положението не се променя поради това, че националното законодателство защитава не само общото описание „планински” само по себе си, но при същите условия защитава и специфични географски препратки към планински региони, например към *Monts de Lacaune*.

39. Както отбелязва генералният адвокат в точка 30 от своето заключение, макар *Monts de Lacaune* да е наименованието на определена планинска верига и би могло следователно да се регистрира съгласно Регламент № 2081/92, ако връзките между характеристиките на въпросния продукт и този регион трябваше да изпълнят изискванията на регламента, тези връзки обаче не са необходими за получаването на разрешение за използване на наименованието съгласно разглеждания френски закон. Всъщност законът, както се вижда, защитава този вид географски препратки само доколкото те подсказват „планински произход”, а не относно връзката с специфични планински региони.

40. Следва да се приеме, че Регламент № 2081/92 не препятства прилагането на националните правила, включени в член 34 от Закон № 85-30 и Декрет № 88-194, които определят условията относно използването на описанието „планински” във връзка със земеделските продукти или храни.

Членове 30 и 36 от Договора

41. По отношение на втората част от въпроса, френското правителство и Комисията посочват, че въпросните факти по главното производство се простират единствено на територията на Франция, тъй като въпросните наказателни преследвания са образувани срещу френски граждани и засягат френски продукти, пуснати на пазара на френска територия. Според френското правителство преследванията следователно не попадат в обхвата на членове 30 и 36, свързани със свободното движение на стоки между държавите-членки, поради което не е необходимо да се отговаря на въпроса дали националното законодателство по главното производство е съвместимо с членове 30 и 36.

42. Този аргумент не може да бъде приет.

43. Съгласно установената съдебна практика (Решение по дело 8/74 Dassonville от 11 юли 1974 г., Recueil стр. 837, точка 5) забраната, включена в член 30 от Договора, обхваща всички правила за търговия, приети от държавите-членки, които са в състояние да препятстват пряко или косвено, реално или потенциално, търговията в рамките на Общността.

44. В съответствие с това, макар прилагането на национални мерки без реална връзка с вноса на стоки да не попада в обхвата на член 30 от Договора (Решение по дело 286/81 Oosthoek's Uitgeversmaatschappij от 15 декември 1982 г., Recueil стр. 4575, точка 9), член 30 не може да се счита за неприложим само поради това, че всички факти по специфичното дело пред националния съд се отнасят само до една държава-членка.

45. При това положение прилагането на националната мярка може да породи последици и за свободното движение на стоки между държавите-членки, по-специално когато въпросната мярка улеснява пазарната реализация на стоки с национален произход за сметка на вносни стоки. При тези обстоятелства прилагането на мярката, дори да се ограничава до националните процедури, само по себе си създава и поддържа различно третиране между посочените две категории стоки, като препятства, поне потенциално, търговията в рамките на Общността.

46. Френското правителство изтъква, че въпросното национално законодателство, разглеждано в главното производство, не се прилага от властите по отношение на продукти и изделия, внесени от други държави-членки. От влизането му в сила през 1988 г., не е образувано производство във връзка с продукти, внесени от държави-членки, носещи наименованието „планински“. При тези обстоятелства не може да се твърди, че въпросното законодателство действително представлява мярка с еквивалентен ефект на количествено ограничение по смисъла на член 30 от Договора. Френското правителство приема, обаче, че член 34 от Закон № 85-30 не изключва изрично от обхвата си продуктите, внесени от други държави-членки, поради което за внесените продукти и изделия, носещи наименования, свързани с планински региони, може да се приеме, че са пуснати на пазара в нарушение на въпросното законодателство, ако за тях не е било получено съответното разрешение.

47. Френското правителство добавя, че доколкото прилагането на националното законодателство може да съставлява пречка за свободното движение на стоки, тя е оправдана по съображения, свързани със защитата на потребителите и честната търговия.

48. Тъй като френското правителство приема, че въпросното национално законодателство може да се прилага за продукти и изделия, внесени от други държави-членки, отгук следва най-напред, че то съставлява пречка за търговията в рамките на Общността по смисъла на член 30 от Договора.

49. На следващо място законодателство като въпросното, разглеждано в рамките на главното производство, въвежда дискриминация спрямо стоките,

внесени от други държави-членки, доколкото запазва използването на описанието „планински” за продукти и изделия, произведени на национална територия с национални суровини (вж., по специално Решение по дело 13/78 Eggers от 12 октомври 1978 г., Recueil стр. 1935, точка 25).

50. Член 2 от Декрет № 88-194 и членове 3, 4 и 5 от Закон № 85-30 е ясно, че за използването на описанието „планински” или на специфични географски препратки към планинските региони във връзка с продукт или изделие, неговото производство, подготвяне, ръчна изработка и опаковане следва да се извършват в планинските региони на френска територия. Става ясно, че законодателството не дава възможност вносните продукти и изделия да изпълнят условията, въведени за получаването на разрешение за използване на описанието „планински”.

51. По подобен начин даването на разрешение съгласно член 2 от Декрет № 88-194 зависи от използването в производството или преработката на продуктите на суровини, които произхождат от планински региони, разположени на френска територия. Съгласно тази разпоредба вносни продукти могат да не се използват в производството на преработени продукти, носещи описанието „планински”.

52. Съгласно установената съдебна практика национално законодателство от подобен род, понеже е дискриминационно по своя характер, може единствено да бъде оправдано при наличие на основанията по член 36 от Договора (вж., по специално Решение по дело 113/80 Комисия/Ирландия от 17 юни 1981 г., Recueil стр. 1625, точки 8 и 11).

53. В настоящия случай разглежданото законодателство не може да бъде оправдано по никое от основанията от член 36. Сред тях значение може единствено да има защитата на индустриалната и търговска собственост в смисъла на защита на наименованията за произход. От точка 36 от това решение обаче е ясно, че описанието „планински”, защитено от въпросния национален закон, не може да се характеризира като наименование за произход.

54. Отговорът на втората част от въпроса следователно трябва да бъде, че член 30 от Договора препятства прилагането на национални норми, като утвърдените в член 34 от Закон № 85-30 и Декрет № 88-194, които ограничават използването на описанието „планински” до продукти, произведени на национална територия от национални суровини.

55. При тези обстоятелства няма нужда да се разглежда въпросът дали и при какви условия национални правила, сходни със съдържащите се в съответните френски закони, но не водещи до дискриминация на вносни продукти от други държави-членки, биха могли да изпълнят изискванията на членове 30 и 36 от Договора.

По съдебните разноски

56. Разноските, направени от френското, гръцкото и италианското правителство, както и от Комисията на Европейските общности, предоставили становища на

Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главните производства настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящ пред националните съдилища, последните следва да се произнесат по съдебните разноски.”

По изложените съображения,

Съдът,(пети състав),

като се произнася по въпросите, отправени от Cour de Cassation с Решение от 3 октомври 1994 г., реши:

1. Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 г. относно защитата на географските указания и наименованията за произход на земеделските и хранителни продукти не препятства прилагането на национални норми, като утвърдените в член 34 от Закон № 85-30 от 9 януари 1985 г. и Декрет № 88-194 от 26 февруари 1988 г., които уреждат условията относно употребата на описанието „планински” във връзка със земеделските продукти и храни.

2. Член 30 от Договора за ЕО препятства прилагането на национални норми, като утвърдените в член 34 от Закон № 85-30 и Декрет № 88-194, които ограничават използването на описанието „планински” до продукти, произведени на национална територия от национални суровини.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 май 1997 година.

Подписи